

VR 06.04.18 - CONCERTZAAL

BRUSSELS PHILHARMONIC & VLAAMS RADIO KOOR

O.L.V. HERVÉ NIQUET

JULIEN LIBEER (PIANO)
MARION TASSOU (SOPRAAN)

Stabat mater #3 - Francis Poulenc

CCHA.BE

VR 06.04.18 - CONCERTZAAL

**BRUSSELS
PHILHARMONIC &
VLAAMS RADIO KOOR**

O.L.V. HERVÉ NIQUET

JULIEN LIBEER (PIANO)

MARION TASSOU (SOPRAAN)

Stabat mater #3 - Francis Poulenc

PROGRAMMA

Francis Poulenc

Piano Concerto, FP 146

- I. Allegro*
- II. Andante con moto*
- III. Rondo à la française*

Les Animaux modèles (Suite), FP 111b

- I. Le petit jour*
- II. Le lion amoureux*
- III. L'homme entre deux âges et ses deux maîtresses*
- IV. La mort et le bûcheron*
- V. Le combat des deux coqs*
- VI. Le repas de midi*

pauze

Stabat Mater, FP 148

- I. Stabat mater dolorosa*
- II. Cujus animam gementem*
- III. O quam tristis*
- IV. Quae moerebat*
- V. Quis est homo*
- VI. Vidit suum*
- VII. Eja mater*
- VIII. Fac ut ardeat*
- IX. Sancta mater*
- X. Fac ut portem*
- XI. Inflammatus et accensus*
- XII. Quando corpus*

POULENC – STABAT MATER

Componist Francis Poulenc (1899-1963) wordt vaak omschreven als een muzikale omnivoor: hij absorbeerde de meest uiteenlopende muziekstijlen en creëerde er zijn eigen muzikale universum mee. Eén dat steeds boeit, verrast en raakt. Zijn brede muzikale interesse werd Poulenc met de paplepel ingegeven. Hij groeide op in een welgesteld gezin in hartje Parijs. Zijn vader was diepgelovig en hield van de muziek van Beethoven, Berlioz en Franck. Zijn moeder was dan weer frivoler van aard. Haar voorkeur lag bij het 'lichtere' oeuvre van Scarlatti, Mozart en Chopin. Het was van haar dat Poulenc als kleuter zijn eerste pianolessen kreeg. Ook zijn peetvader Marcel Royer speelde een belangrijke rol in zijn culturele opvoeding. Als fanatieke opera- en kunstliefhebber en goede vriend van Toulouse-Lautrec kwam hij stevast aanzetten met boeiende verhalen over zijn vele theaterbezoeken.

Poulenc wilde graag naar het conservatorium, maar zijn vader spoorde hem aan eerst zijn middelbare school af te maken. Zo gebeurde, al vulde Poulenc zijn vrije tijd in met het studeren van notenleer en harmonie bij enkele bevriende kennissen, en later ook piano bij de Spaanse pianist Ricardo Vines. Die leidde Poulenc ook binnen in de prikkelende wereld van een nieuwe generatie componisten, door Satie '*Les Nouveaux Jeunes*' genoemd. Het groepje jonge componisten verzette zich tegen de romantische waarden en het impressionisme. Hun ideaal was eenvoudige muziek, toegankelijk voor iedereen en vermengd met elementen van alledag. Dankzij een toevallige vernoeming door een Franse muziekcriticus in het tijdschrift *Comoedia* zouden de zes Franse leden van de groep – Auric, Durey, Honegger, Milhaud, Tailleferre en Poulenc – de muziekgeschiedenis ingaan als 'Groupe des Six'.

Het was een gedroomde start voor Poulenc, die in 1917 als één van de laatste toetrad tot het selecte clubje. En hoewel hij niet even technisch onderlegd was als zijn tijdgenoten, bezat hij wel het talent om de sfeer en diverse emoties van de jaren twintig te vatten in zijn muziek. Poulenc werd bij het grote publiek dan ook vooral bekend met zijn luchtige en humoristische werken, waaronder zijn kamermuziekstuk

Rapsodie nègre, en later zijn *ballet Les Biches*. Toch is het de andere kant van zijn persoonlijkheid, zijn diepe geloof en spiritualiteit, die hem inspireerde tot enkele van zijn grootste meesterwerken.

INKEER EN VERZET

De gelovige kant van Poulenc nam pas de bovenhand na 1936, een kantelmoment in het leven van de componist. Nagenoeg al zijn koorwerken en religieus geïnspireerde oeuvre dateren uit die periode. Maar zelfs in dat deel van zijn repertoire vormen humor en charme een constante ondertoon.

In de zomer van 1936 vernam Poulenc het vreselijke nieuws over de dood van zijn goede vriend, de jonge Franse componist Pierre-Octave Ferroud. Poulenc was op vakantie in de Limousin, en besloot naar het nabijgelegen pelgrimsoord in Rocamadour te gaan. In het aanzicht van het houten beeld van de Zwarte Maagd kreeg hij een mystieke ervaring; een gevoel van rust en vrede overviel hem: *“Terwijl ik nadacht over de kwetsbaarheid van het bestaan, trok het spirituele leven mij plots weer aan. Rocamadour bracht mij terug naar het geloof van mijn jeugd. Deze heilige plaats, met zekerheid de oudste van Frankrijk, had alles in zich om mij te bekeren.”* Diezelfde avond nog zette Poulenc zich aan het componeren, met de tekst van de litanieën van de Zwarte Maagd als uitgangspunt. De resulterende *Litanies à la Vierge noir* voor vrouwenkoor en orgel markeren de ommekeer in zijn oeuvre.

Poulenc verwerkte een citaat uit diezelfde *Litanies à la Vierge noir* aan het begin van zijn derde en laatste ballet *Les animaux modèles*. Net als voor zijn eerdere werken in dat genre schreef Poulenc zelf het libretto. In dit geval zette hij zes fabels van La Fontaine – wiens bundel hij naar eigen zeggen steeds op zijn nachttafel had liggen – naar zijn hand: *“De sprinkhaan werd een ouder wordende ballerina, de mier een oud*

provinciaal dienstmeisje, de amoureuze leeuw een pooier, en de dood een elegante vrouw - een soort hertogin met een masker." De titel werd hem voorgesteld door dichter Paul Eluard, naar de menselijke gedaante die de dieren telkens aannemen. De setting is die van het Franse platteland op een hete zomerochtend.

Tegelijk was het eclectische ballet ook een teken van verzet in een donkere periode, zoals Poulenc zelf schreef: *"Ik begon Les Animaux modèles te componeren in de meest sombere zomerdagen van 1940. Ik wilde, koste wat het kost, een reden vinden om te hopen voor het lot van mijn land. (...) Het ballet ging in première op 8 augustus 1942, de gebeurtenis heeft in z'n eentje het theaterseizoen veranderd. Je kunt je het publiek van grijze Duitse officieren voorstellen in 'saai grijs', hoe ze zo'n typisch Frans spektakel bijwoonden. Ik heb mijzelf de luxe gepermitteerd, door maar enkele musici herkend, om het chanson 'non, non, vous n'aurez pas notre Alsace-Lorraine' te introduceren in het gevecht tussen de twee hanen. Elke keer dat de trompet het thema aankondigde, kon ik een glimlach niet onderdrukken."*

EEN REQUIEM ZONDER WANHOOP

Net als zijn eerdere *Litanies* is Poulencs *Stabat Mater* voor sopraan, gemengd koor en orkest een eerbetoon aan de Zwarte Madonna van Rocamadour én aan een overleden vriend, deze keer kunstschilder Christian Bérard. Aanvankelijk wilde Poulenc een requiemmis schrijven, maar dat idee leek hem te hoogmoedig. Het werd de troostentende tekst van het 13de-eeuwse *Stabat Mater dolorosa*. Poulenc componeerde zijn *Stabat Mater* in de zomer van 1950 in zijn geliefde buitenverblijf Le Grand Coteau in Noizay. Het schrijven ging hem goed af: *"Het componeren aan het Stabat gaat zo snel dat er alleen maar het wonder van Rocamadour achter kan zitten. Van de twaalf delen zijn er inmiddels al drie voltooid, twee bijna, en van één ligt er al een ruwe schets. En dat allemaal in slechts tien dagen tijd!"*

Ook dit werk is eclectisch van aard; volledig in de lijn van de contrasterende tekstdelen van het *Stabat Mater*. De componist herschikte de oorspronkelijke tien coupletten tot twaalf delen, die verschillende emoties doorlopen: van het intense verdriet van Maria die haar kind ziet sterven, tot de troostende gedachte van Jezus om in het paradijs toe te treden. Poulencs imposante versie van het geliefde gedicht groeide uit tot één van de hoogtepunten uit de 20ste-eeuwse muziekgeschiedenis. Iets waar Poulenc zich ook zelf van bewust was: *"Ik denk dat ik de beste en meest authentieke kant van mijzelf in mijn koormuziek heb gelegd. Ik heb echt het idee dat ik op dit gebied iets nieuws heb gebracht. Als de wereld over vijftig jaar nog steeds in mijn muziek geïnteresseerd is, dan zou het mij niet verbazen als die interesse meer zou uitgaan naar het Stabat Mater dan naar mijn werken voor piano."*

HET VERENIGEN VAN TWEE WERELDEN

Dat brengt ons bij Poulencs geliefde instrument: het klavier. Het instrument komt in meer dan de helft van zijn composities voor, al dan niet als begeleiding van liederen. Zijn *Concerto pour piano* was de laatste van zijn reeks concerten. Poulenc schreef het op vraag van het Boston Symphony en droeg het op aan zijn chauffeur Raymond Destouches en sopraan Denise Duval. De première vond plaats op 6 januari 1950, met Poulenc zelf achter de piano.

Het solistische aandeel van de pianist in het concerto is gering: de piano is slechts dertig maten solo te horen. De stijl refereert tegelijk aan Poulencs jeugdige enthousiasme uit de jaren '20 als aan de meer serene stijl die zijn composities na 1936 typeren. Niet iedereen was opgezet met de luchtigheid van sommige passages – vooral dan het laatste deel, waarin Poulenc jazzy ritmes en een negro-spiritual integreerde. Maar daar zat Poulenc niet mee in, zijn bedoeling was *"een licht concerto te schrijven, als een soort aandenken aan Parijs"*.

TEKST STABAT MATER

I.

*Stabat Mater dolorosa
juxta crucem lacrymosa
dum pendebat Filius.*

II.

*Cuius animam gementem,
contristatam ac dolentem
pertransivit gladius.*

III.

*O quam tristis et afflicta
fuit illa benedicta
Mater Unigeniti!*

IV.

*Quae moerebat et dolebat
Pia Mater, dum videbat
Nati poenas inclyti.*

V.

*Quis est homo qui non fleret
Matrem Christi si videret
in tanto supplicio?*

*Quis non posset contristari,
Matrem Christi contemplari
dolentem cum Filio?*

*Pro peccatis suae gentis
vidit Jesum in tormentis
et flagellis subditum.*

VI.

*Vidit suum dulcem Natum
morientem desolatum
dum emisit spiritum.*

VII.

*Eia Mater, fons amoris,
me sentire vim doloris,
fac, ut tecum lugeam.*

VIII.

*Fac ut ardeat cor meum
in amando Christum Deum,
ut sibi complaceam.*

IX.

*Sancta Mater, istud agas,
crucifixi figi plagas
cordi meo valide.*

*Tui Nati vulnerati,
tam dignati pro me pati,
poenas mecum divide.*

*Fac me tecum vere flere,
crucifixo condolere,
donec ego vixero.*

*Juxta crucem tecum stare,
te libenter sociare
in planctu desidero.*

*Virgo virginum praeclara,
mihi iam non sis amara:
fac me tecum plangere.*

X.

*Fac ut portem Christi mortem,
passionis fac consortem
et plagas recollere.*

*Fac me plagis vulnerari,
cruce hac inebriari
ob amorem Filii.*

XI.

*Inflammatum et accensum,
per te, Virgo, sum defensum
in die iudicii.*

*Christe, cum sit hunc exire,
da per Matrem me venire
ad palmam victoriae.*

XII.

*Quando corpus morietur,
fac ut animae donetur,
paradisi gloria.
Amen!*

VLAAMS RADIO KOOR

La palme revient au Vlaams Radio Koor, magnifique d'élan et d'énergie...

OPÉRA MAGAZINE

Het Vlaams Radio Koor werd in 1937 als professioneel kamerkoor opgericht door de toenmalige openbare omroep (NIR). Vandaag de dag is het koor een ensemble van uitzonderlijk hoog niveau, dat zowel in binnen- als in buitenland tot de top gerekend wordt. De 24 zangers repeteren onder leiding van chef-dirigent Hervé Niquet in Studio 1 van het bekende Flagey-gebouw in Brussel, en concerten in heel Vlaanderen en Europa.

Hervé Niquet nam de leiding van het koor in 2011. Deze flamboyante en wereldwijd vermaarde dirigent noemt het Vlaams Radio Koor een diamant en plaatst het ensemble in de Europese top 3. Niquet werkt met het koor aan een herkenbare klank en plant uiteenlopende projecten, van onbekende parels uit de Franse romantiek tot hedendaagse muziek en Vlaamse premières.

Een eerste belangrijke pijler in de programmering van het Vlaams Radio Koor vormen de a capella producties, waarmee het koor zo'n vier tot zes keer per jaar op tournee gaat doorheen heel Vlaanderen. Daarnaast werkt het koor regelmatig samen met gerenommeerde binnen- en buitenlandse instrumentale ensembles zoals Brussels Philharmonic, het Rotterdams Philharmonisch Orkest, het Radio Filharmonisch Orkest, Les Siècles, Le Concert Spirituel, het Budapest Festival Orchestra en het Koninklijk Concertgebouworkest.

Het Vlaams Radio Koor bouwde de voorbije jaren een steeds grotere aanwezigheid op verschillende internationale podia uit, zowel dankzij de samenwerkingen met internationale ensembles als met de eigen a capella producties. Ook het partnerschap met het Palazzetto Bru

Zane, de initiatiefnemer van de prestigieuze cd-reeks rond de Prix de Rome, zorgt voor een toenemende internationale erkenning (o.a. ECHO Klassik Prijs). Ten slotte zorgt ook de nieuwe cd-reeks bij Evil Penguin Records met Hervé Niquet en Brussels Philharmonic, rond iconische requiems, voor internationale bijval.

Het Vlaams Radio Koor behoudt ook zijn unieke status van radiokoor: een groot aantal concertproducties wordt opgenomen, waardoor het koor een unieke verzameling live-opnames heeft opgebouwd.

Het Vlaams Radio Koor is een instelling van de Vlaamse Gemeenschap. De heren van het koor worden gekleed door Café Costume.

BRUSSELS PHILHARMONIC

Brussels Philharmonic werd in 1935 opgericht door de Belgische openbare omroep (NIR), en concerteerde in de loop van zijn bestaan met internationale topdirigenten en -solisten. Het orkest had en heeft een uitstekende reputatie voor het creëren van nieuwe composities, en werkte samen met wereldvermaarde componisten als Bartók, Stravinsky, Messiaen en Francesconi. De historische thuishaven Flagey, waar het orkest repeteert en concerteert in de akoestisch tot de wereldtop behorende Studio 4, is de uitvalbasis voor concerten in Brussel, Vlaanderen en Europa.

Sinds seizoen 2015-2016 is Stéphane Denève muzikdirecteur van Brussels Philharmonic. Deze Franse topdirigent komt met een duidelijke missie naar Brussel: hij combineert in zijn programma's de muziek uit de 21ste eeuw combineren met de grote klassiekers, en zet zo een dialoog op tussen het repertoire van vroeger en dat van de toekomst. Het nieuwe platform dat Denève met Brussels Philharmonic lanceert zal hierin een grote rol spelen: CffOR

(Centre for Future Orchestral Repertoire) wil sleutel informatie rond symfonische composities vanaf 2000 verzamelen, en initieert zo een brede wereldwijde dialoog rond die composities die de tand des tijd zullen doorstaan. Stéphane Denève: *"Brussels Philharmonic zal werken uitvoeren die het repertoire van de 21ste eeuw kunnen worden: we willen die stukken vinden die orkesten graag spelen én het publiek graag wil horen. Een baanbrekend project!"*

Op internationaal vlak heeft Brussels Philharmonic een eigen plaats veroverd, met vaste afspraken in de grote Europese hoofdsteden (waaronder Parijs, Londen, Berlijn, Wenen, Salzburg). De aanstelling van Stéphane Denève en de internationale vertegenwoordiging door IMG Touring zorgen bovendien voor tournees en concerten op nieuwe podia, zowel binnen als buiten Europa. In 16-17 stond onder meer een uitgebreide tournee in Japan op het programma.

Een andere specialisatie waarmee Brussels Philharmonic zich internationaal profileert, is filmmuziek. Voor het opnemen en uitvoeren van soundtracks zijn Galaxy Studios en Film Fest Gent vaste partners. Internationale erkenning kwam onder meer met de Oscar-winnende muziek voor 'The Artist' (muziek van Ludovic Bourque).

Intussen bewees het orkest ook op andere vlakken een pionier te zijn. Naast de vooruitstrevende initiatieven die lopen, waaronder recent de Tax Shelter, een spin-off rond filmmuziek en een stichting voor de aankoop van strijkinstrumenten (met Puilaetco Dewaay Private Bankers), schrijft het orkest innovatie bewust in op alle vlakken en niveaus van de werking. Zo dragen de heren van het orkest het Symphonic Sporting Jacket: op maat ontwikkeld door Café Costume, met technische innovaties op vlak van stof en snit, en werd intendant Gunther Broucke uitgeroepen tot Overheidsmanager van het jaar 2016.

Samen met verschillende partners werkt Brussels Philharmonic

aan uiteenlopende cd-reeksen: met Klara rond Vlaamse solisten, met het Palazzetto Bru Zane en dirigent Hervé Niquet rond Franse romantische muziek, en met Film Fest Gent rond grote filmmuziekcomponisten. Met het eigen label, Brussels Philharmonic Recordings, maakt het orkest referentie-opnames van het grote symfonische repertoire die internationale bijval krijgen. Bij Deutsche Grammophon en met Stéphane Denève kwam er een cd gewijd aan 21ste-eeuws repertoire van Guillaume Connesson (o.m. Diapason d'or de l'année 2016 en CHOC Classica de l'année 2016), gevolgd door een cd rond Prokofiev.

Brussels Philharmonic is een instelling van de Vlaamse Gemeenschap.

HERVÉ NIQUET (CHEF-DIRIGENT)

Hervé Niquet, sinds seizoen 2011-2012 chef-dirigent bij het Vlaams Radio Koor, kreeg de smaak voor oude partituren te pakken tijdens zijn opleiding. De zoektocht naar onbekende parels in het repertoire is sindsdien de rode draad doorheen zijn carrière. Hervé Niquet studeerde niet alleen klavecimbel, piano en orgel, maar ook zang, compositie en directie. Hij benadert het métier van muzikant met een onderzoekende geest, en wil terug naar de oorsprong van de muziek om zo de conventies en gebruiken te overstijgen.

Vanuit diezelfde geest, en vertrekkende van het principe dat er doorheen de eeuwen slechts één 'Franse muziek' bestaat, leidt Hervé Niquet verschillende prestigieuze orkesten, waaronder de Akademie für Alte Music Berlin, Sinfonia Varsovia, l'Orchestre Philharmonique de Radio France, het Rias Kammerchor, De Munt, de Opéra National du Rhin, het Orchestre de Chambre de Genève en Brussels Philharmonic. Met deze orkesten verkent hij het bekende en minder bekende repertoire uit de 19de en 20ste eeuw.

Zijn pioniersgeest bracht hem in 2009 bij de deelname aan de oprichting van het Centre de musique romantique française (Palazzetto Bru Zane) in Venetië. Dit leidde onder meer tot een prestigieus project in samenwerking met Brussels Philharmonic en het Vlaams Radio Koor: een cd-collectie rond de muziek van de Prix de Rome met zelden uitgevoerde of onbekende werken van Franse romantische componisten: Debussy (2009), Saint-Saëns (2010), Charpentier (2011), d'Ollone (2012), Dukas (2016) en Gounod (2018). Intussen zijn er nieuwe reeksen opgestart met portretten van componisten (Félicien David, Théodore Dubois en Marie Jaëll) en rond Franse opera (Joncières: Dmitri en David: Herculanum).

Hervé Niquet is Chevalier de l'Ordre National du Mérite en Officier des Arts et Lettres.

JULIEN LIBEER

Op zesjarige leeftijd zat Julien Libeer voor het eerst achter een piano. Na het beëindigen van zijn studies bij Daniel Blumenthal (Brussel) en Jean Fassina (Parijs), vervoegt Julien Libeer als 'artist in residence' de Muziekkapel Koningin Elisabeth, waar hij zich tot 2014 vervolmaakt bij Abdel Rahman El Bacha en Maria João Pires, wiens raad en steun een blijvende invloed hebben op zijn muzikale visie. Hij kreeg regelmatig advies

van Dmitri Bashkirov, en volgde masterclasses bij Alfred Brendel, Andras Schiff, Jura Margulis...

Julien Libeer was te gast in tal van concertzalen zoals het Paleis voor Schone Kunsten (Brussel), het Théâtre de la Ville en de Salle Cortot in Parijs, de Barbican Hall in Londen, de Münchner Philharmonie,

het Salzburgse Mozarteum en het Concertgebouw Amsterdam. Hij toerde uitgebreid doorheen Japan, Libanon en de VS. Hij speelde in het gezelschap van onder meer Brussels Philharmonic, Sinfonia Varsovia, New Japan Philharmonic, onder leiding van Michel Tabachnik, Augustin Dumay, Serge Pehlevanian, Joshua Weilerstein, Enrique Mazzola, Christopher Warren-Green. Als veelgevraagd kamermuzikant werkt hij regelmatig samen met Augustin Dumay, Camille Thomas, Frank Braley, Maria João Pires, en Lorenzo Gatto waarmee hij de integrale Beethovenonates uitvoert.

Libeer eerste soloplaat '*Lignes Claires*' (met werk van Ravel en Lipatti) wordt unaniem geloofd door de vakpers. Een volgende opname met Lorenzo Gatto (Beethoven vioolsonates) schopt het tot Diapason d'Or van het Jaar 2016, en ook de cd '*Réminiscences*' (met Camille Thomas) wordt door France Musique verkozen tot één van de tien beste klassieke opnames van 2016.

Julien Libeer ontving de voorbije jaren een indrukwekkende reeks ere-prijzen: de Juventusprijs (meest veelbelovende jonge solist) in 2008, Jonge Muzikant van het Jaar (toegekend door de Belgische muzikpers) in 2010, de Klara publieksprijs in 2013. Zijn werk was het onderwerp van een televisiedocumentaire, ook te zien op YouTube

MARION TASSOU

Marion Tassou begon op 9-jarige leeftijd met zingen bij het kinderkoor van de Nantes Opera. Hierna studeerde zij zang aan het Conservatoire National de Région de Nantes in de klas van Maryvonne Jaffré en het Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de Lyon in de klassen van Isabelle Germain en Fabrice Boulanger. Daarnaast kreeg zij onderricht van Donatienne Michel-Dansac, Cécile

de Boever en Alain Garichot, en volgde zij masterclasses bij François Leroux en Udo Reinemann. In 2015 won zij samen met pianist Yannaël Quenel de 'prix de la mélodie contemporaine' op het Concours international d'interprétation de la mélodie française in Toulouse. Marion Tassou is thuis in repertoire gaande van barok tot hedendaags. Recente concerthoogtepunten omvatten Fauré's Requiem met het Gürzenich Orchester onder leiding van François-Xavier Roth, Béatrice et Bénédict (Héro) met Les Siècles en François-Xavier Roth op het Berlioz Festival in La Côte Saint André, Tamerlano (Irène) op het Poznan Festival met Les Ambassadeurs en Alexis Kossenko, en Messiah met Ensemble Matheus en Jean-Christophe Spinosi. Later dit seizoen zingt zij Mendelssohn's Tweede Symphony "*Lobgesang*" met Brussels Philharmonic onder leiding van Hervé Niquet. In seizoen 2017/2017 debuteerde ze bij de Staatsoper Hamburg (Melanto in *Il ritorno d'Ulisse in Patria*), zingt zij haar eerste Contessa in *Le Nozze di Figaro* (op tournee met Opéra éclaté), en keert zij terug bij Opéra Comique voor een reprise van *Le Mystère de l'écureuil bleu*.

OM NAAR UIT TE KIJKEN

za 21 apr 2018 - 20 u

—

LE CONCERT OLYMPIQUE O.L.V. JAN CAEYERS FRANÇOIS-FRÉDÉRIC GUY (PIANO)

Prometheus

Het kon niet uitblijven, de samenwerking tussen de twee Beethoven-kenners bij uitstek: Jan Caeyers bundelt de krachten met de Franse pianist François-Frédéric Guy die sinds 2008 de wereld rondtoert met zijn eigen Beethoven-project waarbij hij zich op scene profileert als solist met orkest of in recital. Samen brengen ze enkele meesterwerken die Beethovens heroïsche periode inluidden waaronder de grootse *Eroica*-Symfonie en de heroïsche *Variaties voor piano solo*.

Ludwig van Beethoven

Die Geschöpfe des Prometheus in C, op. 43

Variaties in Es voor piano, op. 35

Symfonie nr. 3 in Es, op. 55

HET VOLLEDIGE PROGRAMMA OP **CCHA.BE**

